

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Pastor Sørensen & Co. 1968

Citation: Wied, Gustav: "Pastor Sørensen & Co. 1968", i Wied, Gustav: *Pastor Sørensen & Co. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 138.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied09val-shoot-idm140642142676592/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Pastor Sørensen & Co. 1968

Hvor jeg under ham det, Pastor Sørensen; han var saa ligefrem uforskammet, da jeg og Terkildsen var oppe for at faa lyst til Bryllup.

— Stak Du ham saa ikke hans egen Historie ud med Konen, da hun var under Kriminel?

— Næi . . . man skal jo da ha Agtelse for Præsterne . . .

— Ja, og det benytter de sig af!

Damerne sad i et Hjørne af „Det kolde Bens“ Beværtningslokale. Det var for efteraarsagtigt nu til at frekventere Haven. Den laa øde hen og tom. Gyngen var taget ned og gemt bort. Pralbønnerne om Lysthuset var visnede . . .

— I Morgen slaar de Teltet op, fortsatte Rikke — Og paa Fredag er der Primære. Sikken et Besøj, Baronens vil faa! Alle de dyre Pladser er allerede solgt oppe ved Bøghandler Ingerslev, sier de.

— Kan Du ikke ta mig den Strømpe derhenne paa Disken, Rikke . . .

Rikke haltede hen og tog Strømpen:

— Er de til Bernhard? Sikke Dukkeben, hak-hak! . . .

Madam Svendsen var altsaa bleven gift med sin Piccolo. Hun var godt fyrretyve Aar; han nitten og et halvt.

Paa en eller anden Maade var hun bleven frugtsommelig, havde udlagt sin Kelner og taget ham til Ægte.

Dette Ægteskab havde kostet Isenkræmmer Frederiksen og Bryggeriejer Sandberg hver 2000 Kroner.

Men Piccoloen gik som forhen lille, klog og paapasselig rundt i Forretningen; og der var ingen anden Forandring at mærke paa hans og Madmoderens Forhold til hinanden end den, at han nu sagde Du til hende, og hun Terkildsen til ham.

Kom nogen med Vittigheder Giftermaalet angaaende, smilede han bare:

— Det er sgu Flerkoneri, Bernhard! grinede Gæsterne

— Du skulle leje en Del af hende ud til Kolonihaver!

Men Bernhard lod dem grine. Det holdt vel op engang. Han sad solidt og lunt som Vært i Lokalet. Og mange misundte ham . . .

— Hvordan gaar det med 111? spurgte Skaden.